

Krajowa Rada Radiofonii
i Telewizji

DBF - NA. 92. 84889. 5. 2016.

Warszawa, dnia 16 stycznia 2017 r.

[REDACTED]
reprezentowana przez:
[REDACTED]

DECYZJA/O/AN/Nr 12/2017

Na podstawie art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 02 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 poz. 1829 z późn. zm.), art. 104, art. 107 oraz art. 138 § 1 pkt 1 kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), na podstawie upoważnienia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 01 grudnia 2016 r., po rozpoznaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 04 listopada 2016 r., (data nadania w placówce pocztowej operatora wyznaczonego) złożonego przez [REDACTED] akcyjna z siedzibą w miejscowości [REDACTED]

utrzymuje w mocy decyzję Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 19 października 2016 r., nr 8/GŁ/2016.

Uzasadnienie

W dniu 26 września 2016 r. wpłynął do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji wniosek [REDACTED] z siedzibą w miejscowości [REDACTED]. Wniosek został podpisany przez prezesa zarządu spółki [REDACTED] – upoważnionego zgodnie z informacją z Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego do samodzielnego reprezentowania spółki. Do wniosku dołączono informację z Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego, potwierdzenie zlecenia do realizacji przelewu opłaty od wniosku w wysokości 40 złotych, kopię postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie o wpisie z dnia 01.04.2015 r., kopię decyzji Wojewody Mazowieckiego z dnia 04.03.2015 r. oraz kopię decyzji Wojewody Mazowieckiego z dnia 03.06.2015 r.

Strona we wniosku z dnia 21 września 2016 r. dokonuje interpretacji przepisów prawa związanych z określeniem obowiązku ponoszenia opłat abonamentowych za posiadanie urządzeń zakwalifikowanych jako odbiorniki radiofoniczne zainstalowane w pojazdach użytkowanych przez Spółkę. Wnioskodawca podnosi, iż Spółka jest zakładem

pracy chronionej. Przywołuje art. 31 ust. 1 pkt 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych podnosząc, iż przepis ten zwalnia zakład pracy chronionej z opłat za wyjątkiem opłaty skarbowej i opłat o charakterze sankcyjnym. Wnioskodawca podnosi, iż powyższy przepis prawa nie precyzuje rodzaju, czy kategorii opłat od których przyznaje zwolnienie. Wskazuje również, iż art. 31 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy zawiera katalog otwarty zwolnień odnoszący się do wszystkich świadczeń o charakterze publicznym, które nie są wyłączone ze zwolnienia. Strona podnosi, iż w katalogu opłat sankcyjnych określonych przez rozporządzenie ministra finansów w sprawie wykazu opłat o charakterze sankcyjnym brak jest opłaty abonamentowej. Wnioskodawca wskazuje, że ustawodawca nie dokonał wyłączenia opłaty abonamentowej ze zwolnienia o którym mowa w art. 31 ust. 1 pkt ww. ustawy, a co za tym Spółka jako zakład pracy chronionej powinna podlegać zwolnieniu z opłaty abonamentowej.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji decyzją z dnia 19 października 2016 r., nr 8/Gł/2016 uznała za nieprawidłowe stanowisko [REDAKTOR] z siedzibą w miejscowości [REDAKTOR] zgodnie z którym obowiązek uiszczania opłat abonamentowych na podstawie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych nie powstaje względem Spółki będącej zakładem pracy chronionej. Powyższa decyzja została doręczona stronie w dniu 25 października 2016 r. Pismem z dnia 04 listopada 2016 r. pełnomocnik strony złożył wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 19 października 2016 r., nr 8/Gł/2016. Organ pismem z dnia 01 grudnia 2016 r. wezwał pełnomocnika wnioskodawcy do przesłania pełnomocnictwa udzielonego do reprezentowania przed Krajową Radą Radiofonii i Telewizji. W odpowiedzi na powyższe wezwanie pełnomocnik strony pismem z dnia 14 grudnia 2016 r. przesłał stosowne pełnomocnictwo wraz z potwierdzeniem uiszczenia opłaty skarbowej.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 04 listopada 2016 r. strona podnosi niezadowolenie z wydanej decyzji. Podnosi, iż błędy decyzji polegały w szczególności na błędach wykładni prawa, zastosowaniu wykładni celowościowej, systemowej i profiskalnej, zamiast wykładni językowej. Pełnomocnik wnioskodawcy podnosi, iż błędy rozstrzygnięcia polegały na uznaniu autonomizmu ustawy o opłatach abonamentowych i jej wyizolowaniu od innych przepisów prawa oraz oparciu się na orzeczeniach sądów administracyjnych zapadłych w indywidualnych sprawach innych osób, innych stanach faktycznych i pośrednio uznaniu ich za wiążące źródło wykładni.

Mając na uwadze powyższe organ zważył co następuje:

[REDAKTOR] z siedzibą w miejscowości [REDAKTOR] produkuje mieszanki betonowe, kostkę brukową, krawężniki i kręgi z betonu oraz wydobywa kruszywo do ich produkcji. Ponadto Spółka wykonuje transport półproduktów i wyrobów gotowych środkami własnymi i najętymi. W użytkowanych przez Spółkę samochodach, ciężarówkach i gruzkach do transportu betonu zainstalowane są odbiorniki radiowe, za które według oświadczenia Spółki odprowadzane są opłaty abonamentowe. Wnioskodawca wskazuje również, iż jest zakładem pracy chronionej, na potwierdzenie czego załączył kopie decyzji Wojewody Mazowieckiego.

Organ wskazuje, iż zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o opłatach abonamentowych odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne podlegają, dla celów pobierania opłat abonamentowych za ich używanie, zarejestrowaniu w placówkach pocztowych operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe.

Natomiast zgodnie z art. 7 ust. 1 ww. ustawy kontrolę wykonywania obowiązku rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych oraz obowiązku uiszczania opłaty abonamentowej prowadzi operator wyznaczony w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe. W myśl art. 6 ust. 1 ustawy o opłatach abonamentowych opłaty abonamentowe są pobierane przez operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe.

Art. 2 ust. 1, ust. 2, ust. 3, ust. 4 ustawy o opłatach abonamentowych stanowi, iż za używanie odbiorników radiofonicznych oraz telewizyjnych pobiera się opłaty abonamentowe. Domniemywa się, że osoba, która posiada odbiornik radiofoniczny lub telewizyjny w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, używa tego odbiornika. Obowiązek uiszczania opłaty abonamentowej powstaje z pierwszym dniem miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano rejestracji odbiornika radiofonicznego lub telewizyjnego. Opłatę abonamentową uiszcza się za każdy odbiornik radiofoniczny i telewizyjny, z zastrzeżeniem ust. 5. W myśl art. 2 ust. 5 ww. ustawy niezależnie od liczby odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych używanych przez osoby fizyczne w tym samym gospodarstwie domowym lub w samochodzie stanowiącym ich własność, podmioty lecznicze niebędące przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, sanatoria, żłobki, publiczne i niepubliczne jednostki organizacyjne systemu oświaty, publiczne i niepubliczne uczelnie, a także domy pomocy społecznej - w tym samym budynku, zespole budynków lub w samochodach będących w używaniu tych instytucji - uiszcza się tylko jedną z opłat, o której mowa w art. 3 ust. 1. Art. 3 ww. ustawy określa wysokość miesięcznej opłaty abonamentowej w danym roku kalendarzowym. Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, iż Wnioskodawca nie należy do powyższych podmiotów wobec, których obowiązek uiszczania opłaty abonamentowej dotyczy tylko jednej opłaty niezależnie od liczby odbiorników radiofonicznych. Powyższy katalog podmiotów jest zamknięty i nie podlega rozszerzeniu.

Również Wnioskodawca nie podlega pod wyłączenia przedmiotowe określone w art. 5 ust. 2 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy o opłatach abonamentowych. Katalog tych włączeń jest zamknięty. Zakres podmiotowy oraz przedmiotowy ustawodawca określił w sposób szczegółowy. Opłata abonamentowa jest powszechna i obejmuje wszystkie podmioty, poza tymi przypadkami które wprost zostały wyłączone w ustawie. Żadne z powyższych włączeń określonych w art. 4 (dotyczących osób fizycznych), w art. 5 czy też w innych przepisach ustawy o opłatach abonamentowych nie dokonują zwolnień z opłaty abonamentowej ze względu na posiadanie statusu zakładu pracy chronionej. Stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy o opłatach abonamentowych odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne podlegają, dla celów pobierania opłat abonamentowych za ich używanie, zarejestrowaniu w placówkach pocztowych operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe. W art. 5 ust. 2 ustawy o opłatach abonamentowych ustawodawca zawarł zamknięty, sprecyzowany katalog włączeń wskazując, iż obowiązkowi rejestracji nie podlegają odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne: wykorzystywane wyłącznie przy tworzeniu audycji lub innych przekazów; wykorzystywane wyłącznie do tworzenia, rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiowych lub telewizyjnych, w tym do kontroli jakości rozpowszechniania lub rozprowadzania; przeznaczone przez przedsiębiorcę wyłącznie do sprzedaży lub przekazania osobom trzecim do używania na podstawie umów, jeżeli czynności te należą do przedmiotu działalności gospodarczej danego przedsiębiorcy. Również w art. 4 ust. 1 ustawy o opłatach abonamentowych ustawa zawiera zamknięty katalog włączeń, który nie dotyczy organizacji czy zakładów pracy chronionej. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy

o opłatach abonamentowych zwalnia się od opłat abonamentowych: 1) osoby, co do których orzeczono o:

a) zaliczeniu do I grupy inwalidów lub całkowitej niezdolności do pracy, na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440, z późn. zm.), lub

c) znacznym stopniu niepełnosprawności, na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 Nr 127, poz. 721, z późn. zm.), lub

d) trwałej lub okresowej całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2013 r. poz. 1403, z późn. zm.);

2) osoby, które ukończyły 75 lat;

3) osoby, które otrzymują świadczenie pielęgnacyjne lub specjalny zasiłek opiekuńczy z właściwego organu realizującego zadania w zakresie świadczeń rodzinnych jako zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej lub rentę socjalną z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub innego organu emerytalno-rentowego;

4) osoby niesłyszące, u których stwierdzono całkowitą głuchotę lub obustronne upośledzenie słuchu (mierzone na częstotliwości 2000 Hz o natężeniu od 80 dB);

5) osoby niewidome, których ostrość wzroku nie przekracza 15%;

6) osoby, które ukończyły 60 lat oraz mają ustalone prawo do emerytury, której wysokość nie przekracza miesięcznie kwoty 50% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego;

7) osoby:

a) które mają prawo do korzystania ze świadczeń pieniężnych z tytułu ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2013 r. poz. 182, z późn. zm.),

b) spełniające kryteria dochodowe, określone w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1456, z późn. zm.),

c) bezrobotne, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2013 r. poz. 674, z późn. zm.),

d) posiadające prawo do zasiłku przedemerytalnego, określonego w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,

e) posiadające prawo do świadczenia przedemerytalnego, określonego w ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 170 oraz z 2014 r. poz. 598),

8) osoby, które otrzymują zasiłek dla opiekuna określony w ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz. U. poz. 567).

Tym samym opisana przez Spółkę kwestia posiadania statusu zakładu pracy chronionej nie należy do katalogu włączeń określonych w powyższych przepisach ustawy o opłatach abonamentowych.

Odnosząc się do zarzutów wnioskodawcy dotyczących błędnej wykładni prawa, z pominięciem wykładni językowej i uznaniu autonomiczności ustawy o opłatach abonamentowych należy je uznać za niezasadne. Organ wskazuje, iż ustawa o opłatach abonamentowych reguluje kompleksowo zagadnienia dotyczące uiszczania opłat abonamentowych. Ustawa określa podmioty zobowiązane do uiszczania opłat abonamentowych, jak i określa zamknięty katalog włączeń z płatności opłat abonamentowych. Ustawodawca wprowadził w powyższym zakresie zamknięty,

sprecyzowany katalog włączeń. Przepisy ustawy o opłatach abonamentowych mimo szeregu włączeń nie wyłączały spod obowiązku uiszczania opłat abonamentowych podmiotów gospodarczych posiadających status zakładu pracy chronionej. Przepisy ustawy o opłatach abonamentowych stanowią przepisy szczególne (lex specialis) względem art. 31 ust. 1 pkt 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Art. 31 ust. 1 pkt 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych stanowi, iż prowadzący zakład pracy chronionej spełniający warunek, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1 lit. b, lub zakład aktywności zawodowej w stosunku do tego zakładu jest zwolniony z opłat, z wyjątkiem opłaty skarbowej i opłat o charakterze sankcyjnym. Ponadto art. 1 ustawy o opłatach abonamentowych określa przeznaczenie daniny publicznej jaką jest opłata abonamentowa wskazując, iż opłaty abonamentowe pobiera się w celu umożliwienia realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą o radiofonii i telewizji", przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji. W związku z powyższym opłata abonamentowa ze względu na swoje sprecyzowane przeznaczenie nie stanowi dochodów państwa o charakterze budżetowym, a jej pobór ma na celu umożliwienie realizacji misji publicznej. W związku z powyższym przywołany przez Wnioskodawcę art. 31 ust. 1 pkt 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, jako nie mający zastosowania, nie wyłącza obowiązku uiszczania opłat abonamentowych.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów strony organ podkreśla, iż przywołane w zaskarżonej decyzji stanowisko judykatury stanowi element uzasadnienia decyzji. Przywołana w zaskarżonej decyzji wykładnia judykatury nie ma mocy wiążącej dla organu. Mimo to organ podziela stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wyrażone w wyroku z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. akt VI SA/Wa 552/15 który uznał, iż „Ponadto wskazać należy, że w myśl zasady *lex specialis derogat legi generali* ustawa o opłatach abonamentowych jest w stosunku do ustawy o rehabilitacji ustawą szczególną, której przepisy jako te o większym stopniu szczególności należy stosować przed ogólniejszymi przepisami ustawy o rehabilitacji. (...)Dlatego też przepisy ustawy zawierające wyczerpująco określony katalog podmiotowych zwolnień, w ocenie Sądu stanowią przepisy szczególne i jako takie powinny być stosowane w pierwszej kolejności. Ponadto warto zauważyć, że ustawa o opłatach abonamentowych stanowi w stosunku do ustawy o rehabilitacji *lex posterior* i jej przepisy, jako późniejsze powinny być stosowane przed przepisami ustawy ustanowionej wcześniej. (...)Warto również zauważyć, że opłata abonamentowa analogicznie jak opłata sądowa stanowi szczególny rodzaj świadczenia celowościowego. W postanowieniu z dnia 20 stycznia 2011 r. (sygn. akt. II GZ 12/11) Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że „posiadanie statusu zakładu pracy chronionej nie może być podstawą do zwolnienia strony od uiszczenia wpisu sądowego”. Przyjmując powyższe twierdzenie, Sąd zauważa, że tak jak celem wpisu sądowego jest zadośćuczynienie zasadzie ponoszenia przez strony kosztów postępowania związanego z ich udziałem w sprawie, a zatem jest ona przeznaczana na pokrycie kosztów rozpoznania sprawy, tak celem opłaty abonamentowej, jako świadczenia o charakterze szczególnym, jest pokrycie przez nią realizacji zadań Telewizji Publicznej.”

Organ podziela również stanowisko judykatury zawarte w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 sierpnia 2014 r., sygn. akt VI SA/Wa 1138/14 gdzie Sąd przyznał, iż „Ustawa o opłatach abonamentowych jest bowiem jedynym aktem rangi ustawy regulującym całościowo tę problematykę-poczynając od obowiązku wnoszenia opłat, zwolnień, wysokości opłat, sposób poboru opłat i kontroli ich pobierania, konsekwencji

używania nie zarejestrowanego odbiornika, sposobu gospodarowania wpływami z opłat, a także drogę administracyjną w przypadku używania nie zarejestrowanego odbiornika. W tym kontekście inne przepisy nawet rangi ustawowej, zwalniające określone podmioty z różnych opłat, bez wyraźnego określenia, że dotyczy to opłat abonamentowych, nie odnoszą się do tego rodzaju opłat."

Z powyższych względów Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji uznaje za nieprawidłowe stanowisko wnioskodawcy zgodnie, z którym obowiązek uiszczania opłat abonamentowych na podstawie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych nie powstaje względem spółki prawa handlowego będącej zakładem pracy chronionej. W związku z czym organ utrzymał w mocy decyzję z dnia 19 października 2016 r., nr 8/GŁ/2016.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

P o u c z e n i e

Na podstawie art. 50 §1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 w zw. z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 poz. 718 z późn. zm.) stronie przysługuje prawo do złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Z upoważnienia KRRiT

Wicedyrektor Departamentu
Budżetu i Finansów

Jolanta Romanowicz

Otrzymują:

Egzemplarz nr 1 - Adresat

Egzemplarz nr 2 - Poczta Polska S.A. Centrum Obsługi Finansowej

Wydział Abonamentu RTV w Bydgoszczy

Egzemplarz nr 3 – a/a Departament Budżetu i Finansów

ASPIRANT
w Departamencie Budżetu i Finansów
Biura KRRiT

A. Nankiewicz
Anna Nankiewicz